

Csepcsányi Éva

Időfeletti szentély

Az időfeletti tér: szentély,
ahol mindennap felkennek hét papot
– csakúgy, a hívek örömére.
A krizmát már nem kell hűteni,
se a stólákat megjavítani.
A Menyegzős szüzek díszítik a Bárány sátraít,
és vannak a könnyekkel csorduló medencék,
ahol a bűnbánók fürdenek: minden csepp
gyémánt lesz testükön.

Gyönyörű Apokalipszis

Amikor megfordul az óraketyegés,
és visszafelé úsznak a felhők,
tűz csap ki néhány koporsóból,
Az angyalok érkezését milliók nézik,
de csak kevesek látja.
Minden bálványt elhagynak,
és a templomot ezrek megrohanják,
egy apáca habitusába ötvenen kapaszkodnak,
a káplán stóláját százan cibálják.
Kiürülnek a plázák, és kereszt alakba
raknak minden csövet, gallyat.
A Szerelmesek lefekszenek –
megérkezett a Vőlegény:
Végre bevallhatják,
kik egymást a Lélekben szerették,
Itt van a Mennyek országa!
ahol kimondják: szeretlek -- de nem így!
Hanem ahogy fogantatásodtól remélted:
Szeretlek az idők kezdete óta Mindörökké!
Végre nem megsárgult lap a szentek:
– olyan távoli már, ami a földből vétetett.
Míg elzúg az ítélet, a jajgatás,
A hívő Jézus sebeibe rejtőzhet, ahol
fény lesz és a leghatalmasabb csönd
lesz. Ámen

Oláh András

feleződve

kifogytunk a megtartó érvekből
fuldoklunk a mulasztás okozta légüres
térben ahol már nem a kétely fáj
hanem a bizonyosság: feleződve élünk
s mérgezett szavakkal takarózunk
már nincs hozzád közöm már nem
kérdeszlek és nem felelsz pedig mennyi
minden rekedt belénk zárva... maradunk
törött ablak mögötti csönd: törmelékkupac
– emlék ami végleg fényt kapott –
mert nem éltünk vele csak kihasználtuk
amire a test olykor alkalmat adott

közöny

ízetlen világban éhezik a lélek
miattad – de csak magamtól – félek

maradtam csönd messze számkivetve
átlapozott a lét fanyalgó kedve

kimért közönnyel figyelt az átlag
már csak az emlékek kútjában látlak

ereimbe szárad kiszikkadt véred
bajban a szívem ha szívedhez érek

reményed voltam s lettem a végzet
jövőddel is az én múltam végzett